

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 116.

Tredie Session.

68de Møde.

Fredagen den 30te Januar.

(Fortf.)

Kierkegaard (fortf.): Men jeg skal tillade mig at yttre, at jeg troer, at det hele constitutionelle System beroer paa, at Rigsdagen og Regeringen ligeover for hinanden i et vist givet Dieblit kunne befinde sig i en tilsyneladende Modsatning, men at denne saa ad forskjellige Veie kan fjernes og afhjælpes, og at saaledes ogsaa, naar blot det sidste Punktum er borte, saa det bliver ved Fremlæggelsen, en saadan Sag vil kunne udjevnes paa meer end een Maade. Allerede det, at mange Talerere i begge Thing yttrede sig imod og misbilligede en saadan Anordning, og at den vigtige Deel af Thinget taug dertil, vilde under sædvanlige constitutionelle Forhold være meget vigtigt og indflydelsesrigt; og de sædvanlige Forhold skulle vi dog vel nærmest regne paa. En Finansminister, som det een og to Gange hændte, og som ingenlunde fandt nogen Understøttelse i Thingene for, hvad der saaledes, under hans Ansvarlighed, var anordnet, vilde dog allerede derved komme i en egen Stilling. Desuden er det, saavidt jeg veed, ved Grundloven tilstaaet Thingene at fatte Resolutioner, — de kunne altsaa derved paa en endnu mere bestemt Maade udtrykke deres Misbilligelse. —, at nedsætte Commissioner til at tage visse særdeles mærkelige Forhold under særegen Undersøgelse, at indgive Adresser til Thronen o. s. v. Det forekommer mig derfor, at alle disse Midler tilfammen, naar de tænkes anvendte i Anledning af et saadant specielt Colonialforhold, og naar de tænkes anvendte under iøvrigt regelmæssige constitutionelle Tilstande, maatte føre til, enten at en saadan Minister traadte af, eller at en saadan Mini-

ster, saasnart de første Bevægelser i denne Henseende gjorde sig gjældende, deraf tog Anledning til selv at forelægge Forslag til en Forandring, selv at gaae ind paa Modificationer i Henseende til, hvad der var anordnet. At det vistnok, naar man endelig vil drive Sagen til det Yderste, og sige: ja, men naar han nu ikke gjør det, naar det Paaankede bliver staaende saaledes i længere Tid o. s. v., muligens kunde føre til en meget slem Collision, nemlig dertil, at hans Ansvarlighed engang skulde gjøres gjældende for en Rigsret, muligens endog til den meget slemmere Collision, som den meget ærede 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Ørsted) har antydet, at den skulde gjøres gjældende ikke for en dansk Rigsret, det tilstaaer jeg gjerne. Men, hvad det Sidste angaaer, vil Enhver troe, at de stakkels Forslagsstillere ikke have isinde at virke for, at noget Saadant nogenstunde skulde komme. Og med Hensyn til det Første er jo forøvrigt Rigsrettens Nødvendighed anerkjendt ved selve Forsatningen, og det kan altsaa ikke være noget Forkæert, at der ogsaa i dette Tilfælde maa tænkes at kunne indtræde Forhold, hvor man kom til at gjøre Brug deraf.

Naar der med Hensyn til det lille Forslag, vi have stillet under Litra c, er blevet bemærket, at det formeentligen skulde være at ansee for en local Anordning, naar der fattedes Bestemmelse om, enten der skulde være eet eller to Colonialraad i Vestindien, saa kan jeg væsentlig henholde mig til, hvad den høitærede Finansminister nyligen yttrede i den Henseende. Jeg kan ikke see rettere, end at Grundten til, at der under Litra b er tilstaaet Regeringen uden videre at give locale Anordninger angaaende Communalvæsenet o. s. v., er den, at Rigsdagen ikke har givet eller forlanger at give nogen desangaaende. Men i